

Som mor och make kvinnan hade,
 I allo väl uppfyllt sin plikt,
 Men trodde, att vad präster sade,
 Var herrens ord o ingen dikt.
 En enfald, som hör mist bedömmas;
 Ty, ringa var dess kunskapsmått.
 Om livets lycka, lätt kunnat drömmas,
 Om hon, att prästen ljög, förstätt.
 Hon fick således ej längre njuta,
 Den sällhet, flit o ordning gav.
 På ett dårhus fick hon sluta
 Sitt liv o fann först i sin grav
 Det lugn, sökt bland stormens isar
 Där svärmarna? Kopa" ve".
 I graven mannen även vilas
 Förtärd av sorg och grämelse.
 Så hankas? Usvarna bland fåren
 Då de, till herdar valda bli.
 Förkrossa hjärtan, slicka sären
 O fröjdas åt sitt barbari.
 Visst tycks rättskänslan ofta svalna,
 Man därför gärna varnas hör,
 Men att predika människor gasna,
 Är inte mycket att hurra för.